

O prepovedi kaznovanja otrok

Č casnik.si/index.php/2016/09/15/o-prepovedi-kaznovanja-otrok/

Blaž Otrin

Ministrstvo za socialo z Zakonom o preprečevanju nasilja v družini uzakonja permissivno vzgojo kot edino dovoljeno obliko vzgoje, s čimer se grobo vmešava v družinsko intimo in dobesedno izvaja lastninjenje družine, ponižuje vlogo staršev in iz družinske vzgoje izloča očete.

Zakon kot krinka za ponovni »juriš« na družino

Vlada je konec julija potrdila spremembo Zakona o preprečevanju nasilja v družini, ki prepoveduje kaznovanje otrok in med drugim »širi« opredelitev nasilja v družini, in določa, da se za fizično nasilje šteje že grožnja s tovrstnim nasiljem, prisiljevanje v delo ali opustitev dela ter omejevanje gibanja in komuniciranja ([vir](#)). Svojo odločitev za spremembo zakonodaje utemeljuje kot nujno zaradi uskladitve zakonodaje s pravom EU in zaradi bolj učinkovitega preprečevanja nasilja v družini in zaščite žrtev.

Ne čudi me, da vlada kot slepi birokratski stroj brezumno sledi diktatu Bruslja, a trditev, da je zaradi tega potrebno spreminjati zakon, ni nikakršen vsebinski argument, ampak zgolj cenen izgovor. Koliko bo zakon pripomogel k zmanjšanju nasilja v družini, bo pokazal čas, posamezne določbe v zakonu, predvsem prepoved nekaznovanja, pa nedvomno predstavljajo nadaljevanje niza ukrepov ministrstva za socialo, s katerim ta kontinuirano napada in slabi družino. O ideoloških temeljih te politike sem na Časniku že pisal ([vir](#)), zato se bom tokrat osredotočil na omenjeni zakon.

Permissivna vzgoja v šolstvu in simbolna kastracija

Vlada s tem zakonom uzakonja permissivno vzgojo kot edino dovoljeno obliko vzgoje v družini, čeprav se je ta v praksi pokazala kot škodljiva. Permissivna vzgoja je pred desetletji postala uradna doktrina našega šolskega sistema, pri čemer so odvzeli avtoriteto učiteljem in do skrajnosti zaščitil učence. Posledica tega eksperimenta je množica razvajenih, neodraslih mladih egoistov brez družbene odgovornosti na eni strani, na drugi strani pa nemočni učitelji in vzgojitelji, ki brez pravic in avtoritete v boju s sistemom izgubljajo bitko za vzgojo otrok, in svoje zdravje, zato ne čudi, da je med učitelji toliko izgorelosti in drugih poklicnih bolezni.

Kot je stroka v »španoviji« s politiko razvrednotila poklic učitelja, sedaj želi razvrednotiti vlogo staršev, še posebej očeta. A oče mora v družini biti nosilec reda, mora biti tisti, ki skrbi za varnost in moralno pravičnost, tisti, ki prepoveduje in tudi kaznuje, tisti, ki otroke, še posebej pa sinčke, preoblikuje v moralno odgovorne zrele

osebe. Če se nam odvzame ta vloga, se nam odvzame naše bistveno poslanstvo in nas izloči iz vzgojnega procesa, psihoanalitiki bi rekli, da se nas simbolno kastrira ([vir](#)). In točno to je intenca feminističnih in LGTB ideologov, ki kreirajo politiko ministrstva in stojijo za tem zakonom – izločitev očetov in očetovskega vzgojnega principa iz družine.

Po dikciji novega zakona starši ne bomo smeli uporabljati nobene vzgojne kazni, ki je po mnenju zakonodajalca enaka trpinčenju, poniževanju, zatiranju. Kot dolgoletni skavtski voditelj in oče ugotavljam, da je moj vzgojni način bil in je v temeljnem nasprotju z načeli nove zakonodaje, saj sem mnenja, da je potrebno v odnosih vedno postaviti jasna pravila igre, in če se teh pravil ne drži, je potrebno kršitelje opomniti, se z njimi pogovoriti in na koncu tako ali drugače kaznovati. Otake je potreba naučiti, da za svoja ravnanja odgovarjajo, saj bodo le tako lahko postali samostojni in moralno odgovorni. Izkušnja mi pravi ne le, da otroci sprejemajo pravila, temveč si jih tudi želijo, in se jim zdi povsem logično, da morajo za kršitev odgovarjati, to jim veleva čut pravičnosti, ki je pri otrocih zelo močan. V nasprotnem primeru so zmedeni in dobijo signal, da jim je vse dovoljeno ([vir](#)).

Vzgoja s Heglom

Podobno kot starši v družini se z zagonetkami vzgoje srečujejo tudi ostali deležniki vzgoje otrok. Skavtska metoda vzgoje narekuje, da voditelji svoje varovance, ki kršijo dogovorjen red, kaznujejo s počepi, s sklecami ali kakšnimi drugimi kaznimi, in tudi sam sem jih v svoji skavtski karieri s pridom uporabljal. Ena bolj zanimivih in učinkovitih je bila na taboru volčičev in volkuljic (starost od 8 do 11 let), ko so otroci skozi dan nabirali kazenske točke. Popoldan sem vse »dobitnike točk« popeljal v staro kopalnico, kjer sem jim doživeto bral Heglovo Fenomenologijo duha. Tisti, ki poznate Hegla, veste, za kako blagozvočno branje za otrokova ušesa gre. Na začetku so se zabavali, po nekaj minutah pa so njihovi obrazi počasi posiveli in postajali podobni kopalniški plesni. In ko sta bila po desetih minutah v kopalnici le še dva zmagovalca, je eden izmed njiju bruhal: »Daj, prosim, nehaj, jaz ne morem več!« Takšni in podobni ukrepi bodo sedaj po črki zakona protizakoniti, saj gre pri njih ali za telesno kaznovanje (počepi, sklece) ali za omejevanje svobode gibanja, pri vseh navedenih pa še za poniževanje.

Prisiljen, bom kršiti zakon

Politika se čedalje bolj radikalno vpleta v družino in predpisuje zakone, ki jih bom kot oče, ki svojo vlogo jemlje resno in odgovorno, prisiljen kršiti. Sprašujem se o psihološkem profilu politike, ki svoje državljane sili v nespoštovanje zakonodaje? Predlagatelji se s svojimi rešitvami zapletajo v paradokse in izražajo veliko mero podcenjevanja staršev. Hkrati s tem, ko vneto zagovarjajo nekaznovanje otrok, vsem, ki mislimo in vzgajamo drugače, grozijo z represijo v obliki policije, denarnih glob, sodnimi postopki, raznimi pristojnimi organi (CSD) itd. Jemljejo si ekskluzivno pravico vsevednega vzgojitelja, izvajajo lastninjenje družine, starše pa tretirajo kot nesposobneže in jih degradirajo v nepotreben privesek, ki naj zgolj anemično upošteva vsevedno mati državo. Kam vodi taka politika, lahko vidimo na Norveškem ([vir](#)). Nič nimam proti, če zagovorniki nekaznovanja otrok izvajajo svoje eksperimente v svojem okolju, v svojih družinah, nas pa, ki imamo drugačne vrednote, prosim lepo, ne posiljujte s svojimi ideološkimi blodnjami. In kdo bo imel korist od tega? Naj na to vprašanje odgovorim z Antonom Komatom: »Vzgoja brez kazni je najboljši način, da nikdar dozoreli otrok postane bedasti potrošnik.« In tako imamo zopet situacijo, da na polju vzgoje in družinske politike dva na deklarativni ravni smrtna sovražnika: globalni kapital in nova levica, zagovarjata povsem enako politiko in enake rešitve.

[Doniraj!](#)

© Avtorske pravice 2016 — [Časnik](#). Vse pravice pridržane.

[Prijava za urednike](#)